

A.L. Snijders

Recensent

Ik heb wel vaak van het schrijversdorp Peredelkino gehoord, maar als H. me vertelt dat zijn moeder daar wel eens gelogeed heeft, duizelt het me. Bijna al mijn kennis over de wereld bevindt zich in flarden mist. Als er soms een straal licht op valt, verbaast me dat, achtergrond wordt voorgrond, de orde wordt verstoord. Ik vraag hem hoe zijn moeder daar kwam.

“Ze schreef romans en gedichten, en was enige tijd bevriend met een Russische schrijver die in Peredelkino woonde.” Ik ken zijn moeder niet en vraag hem of hij haar romans las. “Ja, ze zijn niet slecht, maar ze is er mee opgehouden na een infame kritiek van iemand die nota bene haar minnaar was geweest.”

Ik haal *De Koperen Ploert* uit mijn kast, jaargang 1 – nummer 3 – juli 2000, gewijd aan Jean Pierre Rawie, dichter te Groningen. Hij wordt ondervraagd, hij vertelt over het recensie-verschijnsel: “Goethe heeft daar iets heel moois over gezegd – sorry dat ik hem nog even ter sprake breng. Toen Werther uitkwam, heeft die zeer slechte kritieken gehad. Dat weten wij niet meer; iedereen kent alleen zijn succes. Maar Goethe was daar zeer gevoelig voor. Hij zegt: een criticus behandelt je alsof je hem in de nek gekeken hebt, alsof je hem iets levert wat je hem niet beloofd hebt. Maar een criticus wordt geconfronteerd met iets waarvan hij het bestaan nooit had vermoed. En dan zegt zo iemand: ik had het liever zo en zo gehad.

Hij heeft een heel mooi gedicht, Goethe, over een man die bij hem langskomt, ongevraagd, en die schuift aan, aan tafel. En die eet alles op. Daarna gaat hij naar de burens en zegt: De soep was te zout, het vlees was niet warm genoeg, het dessert was niet zoet genoeg... En dan zegt Goethe: ‘Schlagt ihn tot, den Hund! Es ist ein Rezensent.’”